

Хто кому винен? Роздуми.

(публіцистична стаття)

Ірен Кеніг

Сьогодні дедалі частіше звучить переконання: ніхто нікому нічого не винен.

Нам нав'язують цю ідею під виглядом свободи. Мовляв, справжня свобода — це коли не маєш жодних зобов'язань. Але чи справді суспільство може існувати без відповідальності?

Ми звикли говорити, що нам винні.

Батьки — винні.

Сім'я — зобов'язана підтримувати.

Вчителі — навчати.

Лікарі — лікувати.

Рятувальники — рятувати.

Держава — давати освіту, будувати дороги, забезпечувати безпеку.

Але давайте чесно запитаємо себе: а що винні ми?

Чи справді ми нікому нічого не винні?

Сьогодні дедалі частіше можна почути, що батьки, вчителі, тренери, не мають права вимагати. Не мають права наполягати на навчанні, дисципліні, чесності, відповідальності. Мовляв, людину треба просто “приймати такою, якою вона є”.

Та розвиток без вимог — неможливий.

Виховання без відповідальності — ілюзія.

Сводода без обов'язку — порожнеча.

У підсумку винними стають усім, крім людини: батьки, школа, держава, суспільство. Ті, хто нібито “мали” м'яко, толерантно й непомітно переконати людину залишатися людиною.

Але що ж таке обов'язок?

Обов'язок — це не примус, це вищий закон відповідальності.

Відповідальність — це здатність дати відповідь за свої вчинки. Це готовність віддати борг:

у професії — сумлінною працею,
у родині — турботою і вихованням,
дітям — прикладом,
батькам — вдячністю,
своєму роду й Батьківщині — вірністю.

Це відповідальність перед Творцем і усім людством.

Наш головний обов'язок — бути людиною. І за будь-яких обставин залишатися людиною.